

Sagan om Uppfinnaren och hans uppfinning

av Lars Fröjmark

Det var en gång en uppfinnare som hette Uppfinnare-Nisse. Han bodde i ett litet rött hus med vita knutar, som låg i ett litet samhälle som hette Edenlund.

Det allra bästa han visste var att - ja just det! - uppfinna. Han brukade sitta i sitt hus och uppfinna dagarna i ända. Men han hade ett stort problem. Varje gång som han höll på med en viktig uppfinning, blev han störd av än det ena och än det andra. Han hade ett stort ritbord där han brukade rita sina ritningar och skriva ner vad han tänkt ut. När han satt vid det och tänkte och funderade så kunde det hända att telefonen ringde:

"Hej kära Nisse, det är faster Agata. Hur mår du? Jag ville bara ringa och höra om du fått långkalsongerna som jag stickat åt dig!"

"Ja, jag har fått dem", svarade Uppfinnare-Nisse. "Tack så väldigt mycket!"

"Ja, för du har väl dem på dig nu när det är så kallt?" fortsatte faster Agata.

"Men kära faster, här är inte kallt!" invände Uppfinnare-Nisse.

"Jodå, det är mycket kallt, flera minusgrader!" vidhöll faster Agata.

"Det är ju för att du bor i Lappland! Här är flera plusgrader." påpekade Uppfinnar-Nisse. "Jag tycker i alla fall att du ska ha dem på för säkerhets skull!" envisades faster Agata. Sedan pratade hon och pratade i flera timmar, fastän Uppfinnare-Nisse flera gånger försökte avsluta samtalet. När han äntligen kunde återvända till sitt ritbord, hade han helt glömt bort vad det var som han hade tänkt ut innan telefonen ringde. Knappt hade han kommit på det igen, förrän det ringde på dörren. Det var en liten flicka som ville sälja majblommor.

"Jag tar allihop!" sa Uppfinnare-Nisse lite irriterat.

"Allihop?" frågade flickan förvånad. "Det är ju över hundra stycken!"

"Ja, jag samlar på majblommor" påstod Uppfinnare-Nisse och gav henne pengar. Han återvände till ritbordet, men det tog inte lång stund förrän det ringde på dörren igen. Det var samma flicka som stod utanför och sa:

"Jag hade hundra majblommor till hemma. Eftersom du samlar kanske du vill köpa dem också?"

"Nej, nu är det alldeles tillräckligt!" svarade Uppfinnare-Nisse. "Gå nu. Jag vill inte bli störd mer!"

När han kom tillbaka till ritbordet kunde han inte alls komma ihåg vad han hade tänkt ut tidigare. Medan han tänkte hörde han ett konstigt skrik. "Underligt", tänkte han. "Vad kan det vara?" Då förstod han att det var magen som skrek för att han hade glömt att äta. Han hade inte ätit något sedan - ja, han kom inte riktigt ihåg när han hade ätit senast. Han gick ut i köket. Han letade förgäves igenom skafferiet och kylskåpet efter något ätbart. Förresten fanns det inte en enda ren gryta att laga mat i eller en enda ren tallrik att äta den på, om han skulle ha hittat någon mat. Uppfinnare-Nisse drog en djup suck. Sedan lade han travarna med disk i badkaret och begav sig iväg till affären för att handla lite mat. När Uppfinnare-Nisse hade kommit hem igen, lagat och ätit maten och diskat all sin disk, så satte han sig ner för att tänka. "Så här kan jag bara inte ha det!" tänkte han. fick han plötsligt en fantastisk idé till sin hittills bästa uppfinning. Han stängde av telefonen och satte en stor skylt på dörren: "FÅR ABSOLUT INTE STÖRAS!" Sedan satte han igång att uppfinna. Efter några dagar var uppfinningen färdig. Det var en robot som kunde göra allt det som Uppfinnare-Nisse inte själv hade tid att göra.

Roboten kunde bädda sängar, städa, klippa gräs, skotta snö, laga mat, handla, svara i telefon, och det bästa av allt: I bakhuvudet hade roboten en lucka, och därbakom fanns en sändare och mottagare, så att roboten hela tiden hade kontakt med Uppfinnar-Nisse, som vid sitt skrivbord också hade en sändare och mottagare. Om roboten, som fått namnet Robert, stötte på något problem som han inte visste hur han skulle klara, så kunde han bara fråga Uppfinnare-Nisse. Var han än befann sig, kunde han snabbt få hjälp. "Uppfinnare-Nisse, hur skulle jag göra med lakanen. Skulle de vara ovanpå madrassen eller under den?" "På madrassen förstås, dumbom!" "Jag heter väl Robert, inte Dumbom?"

"Nej du heter Robert. Glöm vad jag sa!"

När faster Agata ringde, så fick hon tala med Robert, och det tyckte hon var bra.

"Äntligen en förständig person att tala med i detta hus!" som hon uttryckte det. En annan sak som var bra med Robert, var att han kunde laga sig själv om någon del skulle gå sönder.

Det i sin tur kunde han eftersom han hade fått en instruktionsbok av Uppfinnare-Nisse, där det stod hur han skulle göra om en arm lossnade eller en fot råkade i olag, eller någon annan olycka inträffade. Dessutom fanns det en instruktion vad han måste göra varje månad för att hans maskineri skulle fungera. På måndagar skulle han smörja med lilla oljekannan i smörjhålen i öronen. Första onsdagen varje månad skulle han fylla på olja i det stora smörjhålet i magen, med den stora smörjkannan, osv.

När Uppfinnare-Nisse visade Robert runt i sitt hus och i sin trädgård, visade han honom också en grind.

"Robert, den här grinden får du absolut inte öppna! Där inne ligger nämligen min fiendes trädgård. Han kallar sig uppfinnare, men sanningen är att han brukar stjäla mina uppfinningar. Jag vill inte att han ska ta dig ifrån mig, så därför får du inte öppna den grinden!"

"Naturligtvis ska jag inte göra det. Det står ju ‘FÖRBUDET ATT ÖPPNA!' på grinden", sa Robert.

Sedan gick det många veckor. Uppfinnare-Nisse var lycklig för att han inte längre blev störd i sitt uppfinnande. Robert ställde till och med in maten till honom vid ritbordet när han skulle äta. Robert var lycklig med att bädda, städa, laga mat och diska. Allra roligast tyckte han att det var att klippa gräset, eftersom Uppfinnare-Nisse hade en gräsklippare som man kunde åka på! En dag när Robert skulle klippa gräset, såg han att det stod någon på andra sidan den grind som han inte fick öppna. Robert gick dit och Fienden började tala med honom: "Jag har hört att Uppfinnare-Nisse förbjuder allting. Visst är det så att du inte får öppna grindar och dörrar?"

"Nej", svarade Robert, "det är inte sant. Jag får öppna vilka dörrar och grindar jag vill, utom den här förstås. Här står ju tydligt: ‘FÖRBUDET ATT ÖPPNA', så den får jag naturligtvis inte öppna." "Uppfinnare-Nisse vill att du ska ha tråkigt, det är ju helt klart", hördes Fienden säga med len röst. "Nej, jag har jätteroligt", förklarade Robert. "Vad gör du för något som är roligt? Brukar du köra bil?" undrade Fienden. "Nej, men jag brukar städa, tvätta, laga mat, diska, svara i telefon, handla och klippa gräset! Det är roligt!" svarade Robert. "Det är väl inte roligt! Att köra bil är mycket roligare" påstod Fienden. "Jag tycker i alla fall att gräsklippning är det roligaste som finns!" menade Robert "Är det lika roligt att köra bil?" "Mycket roligare! Ska jag lära dig hur man gör?" frågade Fienden. "Ja, gärna!" svarade Robert. "Öppna grinden så skall jag lära dig med en gång." sa Fienden. "Nej det kan jag inte." sa Robert, "Det står ju ‘FÖRBUDET ATT ÖPPNA!' på den". "Jag kan ju inte lära dig om du inte öppnar grinden, fattar du väl! Uppfinnare-Nisse vill bara att du ska vara instängd för att du inte ska få se dig omkring. Förstår du inte det?" envisades Fienden. "Jag förstår att det står: ‘FÖRBUDET ATT ÖPPNA!', och jag förstår att det betyder att jag inte ska öppna!" sa Robert.

*****

Till slut hände det som inte fick hända. Robert öppnade grinden. Med en gång förstod Robert att det han gjort var fel. Fiendens trädgård var mycket smutsig och ful, och när grinden öppnades, kom det smutsiga på något mystiskt sätt också in i Uppfinnare-Nisses trädgård. Fienden trängde sig in och det första han gjorde var att sparka sönder några tulpaner som var planterade alldeles innanför grinden.

Sedan öppnade han luckan i Roberts bakhuvud och ändrade inställningen på Roberts sändare och mottagare, så att Robert inte längre kunde höra Uppfinnare-Nisses röst. Nu kunde Robert bara uppfatta Fiendens röst i sitt huvud. Sedan tog Fienden Roberts instruktionsbok och rev sönder den. Robert fick verkligen köra bil. I sitt huvud hörde han hela tiden Fiendens röst: "Visst är det roligt? Jättekul eller hur? Detta är livet! Bättre än gräsklippare, eller hur? Kör fortare! Fortare!" Under tiden försökte Uppfinnare-Nisse nå Robert med sin sändare. Han ropade och ropade. "Robert var är du? Hör du mig?" Robert kunde ibland höra Uppfinnare-Nisses röst mycket, mycket svagt, men han kunde inte uppfatta vad Uppfinnare-Nisse sa. De enda han hörde var ju Fiendens röst som malde på: "Jättekul, va? Kör på! Lite fortare kan du!"

Men det var just vad Robert inte kunde! Han var ju inte byggd för att köra bil. Meningen var att han skulle städa, bädda, laga mat och diska. Det enda han var gjord för att köra var gräsklippare.

Dessutom hade han inte fyllt på någon olja vare sig i de små smörjhålen i öronen eller i det stora smörjhålet i magen, så när han på huvudet eller rörde någon annan kroppsdel gnisslade och skramlade det betänkligt. Och så hände det! En dag körde han rätta en bergvägg med bilen. Först blev det alldeles tyst. Sedan hörde han Fienden: "Visst har du kul? Fortare! Jättekul!" "O, vad jag

var dum som öppnade grinden", tänkte Robert. "O, vad jag längtar efter Uppfinnare-Nisse och efter att höra hans röst igen. Men som jag ser ut nu: bucklig och trasig. Så passar jag bara på soptippen. Han vill nog inte ha mig tillbaka längre." När Uppfinnare-Nisse förstod att det var Fienden som hade tagit hans Robert, och att det var omöjligt att nå honom på sändaren, beslöt han att gå till Fienden. Han ringde på dörren. När den öppnades, sa han: "Varför har du tagit Robert? Jag vill ha honom tillbaka!" "Jag har inte alls tagit honom. Han är min!", sa Fienden fräckt.

"Du har visst stulit honom. Jag har ju själv gjort honom. Han är min!" protesterade Uppfinnare-Nisse. "Han är min!", upprepade Fienden, "för det är mig han lyssnar på! Lyssnar han på dig kanske?" "Nej, men det är ju för att du har ändrat på hans mottagare!" klagade Uppfinnare-Nisse. "Han lyssnar bara på mig. Alltså är han min!" svarade Fienden. Uppfinnare-Nisse tänkte en stund och sedan frågade han: "Om Robert är din, kan jag väl få köpa honom i alla fall?" "Ja det kan du väl få." skrattade Fienden,

"men han kostar etthundramiljardertvåmiljonertiotusen kronor!"

Uppfinnare-Nisse funderade lite till. Han kunde faktiskt göra en ny robot som alltid gjorde det man sa till honom. Men - han älskade ju Robert! Alltså tvekade han inte längre utan skrev ut en check som han gav till Fienden. Han fick veta vilken våglängd Fienden hade ställt in Roberts mottagare och sändare på. När Uppfinnare-Nisse kom hem, anropade han Robert och frågade honom var han var. Sedan skyndade han sig dit. Under tiden låg Robert där och tänkte: "När Uppfinnare-Nisse får se hur jag ser ut, kommer han säkert att kasta mig på soptippen!" Men när Uppfinnare-Nisse fick se Robert kastade han sig om hans hals och kramade honom hårt. "Akta dig!" sa Robert. "Du blir ju smutsig, odu ch kan skada dig på någon vass kant!" "Det bryr jag mig inte om!" jublade Uppfinnare-Nisse. "Det enda jag bryr mig om just nu, är att jag har återfunnit dig!" Uppfinnare-Nisse tog hem Robert och reparerade alla skador, så att han blev nästan ännu finare än han var förut. Sedan fick Robert en ny instruktionsbok. När allt var färdigt förklarade Uppfinnare-Nisse: "Först så har jag gjort dig. Sedan har jag köpt dig. Så nu är du verkligen min!"